

מסורת הש"ס

16 נשל כל... (ט) חולין קט...
17 כולם פ"י ח"ה... (ד) נשל כל...
18 סמ: מלת א"ל... (ט) דמי י"ט...

מוסף רש"י

התלש מעציו קוב
חייב דבר שמצוי ברוב
מן הקב"ה ש"ס הנקב שמת

רכינו הגנאל

פיטורא מאונא דחבא
חייב משום עיקר דבר
מגידול. פי פיטורא זה
מביי כההון וכו'

לעני רש"י

בולין [בולייין].
מטיות.
כח"ש [סלומייש].

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

פיטורא מאונא דחבא. פטורים שהם נגל בשפת
הדלי ממזים: ושאינו נקוב פיטור. משום דלא מחזיק בקרקע עולם

פיטורא מאונא דחבא מתייב משום עוקר
דבר מגידולו מתיב רב אושיעא ה' התולש
מעציו נקוב חייב ושאינו נקוב פיטור התם
לאו היינו רבתייה הבא היינו רבתייה: חיה
ועוף כו': אמר רב הונא "כותבין תפילין על

קח.

וא"ל עור הוא היב טיבי א"ה קרא. מימה לר"י הא אפילו טולה
שנכנסים מרבה קרא וי"ל דבהמה נמי אשכחן שהיה קרב שיער

הוא: לאו היינו רבתייה. דלפ"ן דך ורעה שם אכל אלו שלמרתו הוא
עיקר גידולו: נקבי נקבי. מקום מושב טולה: לא ניכסכו. דרממנא
אמר לטובתכם תבינה תמה עליהם
ולא מוסקת: ככנפיו. בעולת העוף
מחמשי שיסעטו צדוד כנפיו וכו'
סומקטי כנפיו כל כנפי הגוף בלו"ש
בלע"ו. טולה הוא הדקה שהיא כגנדר
כמין למר שאין לה שרשים קשים:
לחשוי אה הפטור למימדן הכתוב
שהיו לר"ח הניע כעולת כנמיה שספל
כה אה העור: פירלי. היינו נקבי: מאי
אם יבא עליה ויאמר. הימר ואיסור
אין תלי בו דלה בשמים הוא: והסגן
נעמוס הדג ועורו מילין כהלה המט.
לפי שאין מקבלין תומפה כדמתיח
כתיב עור יבול עורות גבים כו'
ועממות הדג נמי דכלי עלם דמקבליס
תוממה מכל מעשה עינים ילפינן לה
להיחא דבר הנא מן העינים מן
הקרתים ומן העלפסיס) אכל דגים לא
וכל שאינו מקבל תוממה חוץ בפני
התוממה ומשה וז כמ"ל כלים: דהוו
דלו. גליהן מגבייה: לא לקבולי אפיה.
על עומת מתיבה סביבו כשהוא נפנה
לשטף דופניו הספיהה של ריאה גילוי.
ע"א לקנח: ועיניו. עין לער משום
לערוב שאף הוא עכור ומפני שלא היה
היה עשונת ומן העלפסיס) אכל דגים לא
בז כנקטין אס יין הוא או התמך כמו
בת מיהא דלמיר גבי יין נכך (ע"ו ד'
סו:). כלומר נדקדק או חסד הוא אס
לאו: מנין לרס שהוא ארוס. דגני
נדה דס כתיב) ומן (נדח דף י"ט.) ה'
דמיס עוממיס כלשה וכו'ן משום
דמלראיין אדומיה אף על גב דשמור
תנא כהו אמרין שמור ארוס הוא
אלה מקשה: וקאמר לטלן ערלתו. גבי
נטיעה (ויקרא יט:) טמה. בלוטמיסה
ערלתו: ואין דנין ערלתו מפוטוס
ומתגלגל הונל כמיעיו ומתמוגז טולו:
ונכרכות. האיגרות: כשערן. של
אלו ואחר כך מניסן דנפוסי הקליטה
שלחן: אספקלטורו. מן הטבעיסי
בלשון יוני: זס שרנו מך.
ע"י גורלס: קאלום. משניח טעס
זס: מתני' הינמי. שלמוייר"א:
אכל

תורה אור השלם

- 1 וישע אתו ככנפיו אהן
יבירל והקטיר אתו הכהן
המובחר על הנעים איש
על ראש עולה הוא אשה
רית נחלת לוי. ויקרא א' ו
2 הנה קח לאות וכל ויקר
ולקחתן בין עיניך למעט
תורה ותרתי בפ"ד ב"ד
חוקה דראיין א' סומ"ט
3 ורשכינו בכקר השמש
דקה על חוקים ארזים
מואב מנגד את דראי
ארוסיס כוהם
מ"כ"ט כ"ב
4 ועל זכר אשר לא יטול
את בשר ערלתו ונצרתה
הקמח יהורא מעיניה אז
בריותי השר: בחי"ס"א ז' ד'
5 וכל תבוא אל התבין
ונטעיהם כל עץ מכלל
וערלתם ערלתו את פרו
שלת עינים יהיה לכם
ערלים אל יאכלו
ויקרא י"ט כ"ג
6 ומלת את ערלת
לבכבש ועכבס לא תקשו
עוה: דברי"ט י' טו
7 על מי אדברה ואעידה
וישמעו דעה ערלה אונם
ולא יוכלו לקשיתיו אונם
דבר י' וקח לכם להרפה
לא ותפגע בה. וייחיה ו' ו
8 לא תאכלו כל גבלה
לר אשר בשערך ותננה
ואכלו או קבר לנפרו מי
עם קודש אהר לוי אלוהך
לא תבשל גיד בחלב אמה:
דברי"ט ד' כ"א

לעני רש"י

בולין [בולייין].
מטיות.
כח"ש [סלומייש].
נעוה [הנדויולי].
שמורי"א. מי טלה

ממתיח המלח כמו שמן

ממתיח המלח כמו שמן:
אפיה קרב וי"ל תהי ליה
אשכחיה לרבי א"ל מנין שאין כותבין תפילין
אלא על גבי עור בהמה טהורה
א"ל דכתיב וילמען תהיה תורת ה' בפך מן המותר בפך מניין לרס שהוא
ארוס שנאמר וירא מואב מנגד את המים ארומים כדם מניין למילה
שבאותו מקום נאמר כאן ערלתו ונאמר להלן ערלתו מה להלן דבר שעושה
פרי אף כאן דבר שעושה פרי אימא לבו דכתיב ומלתם את ערלת לבבכם
אימא אונג דכתיב הנה ערלה אונגם דנין ערלתו תמה מערלתו תמה ואין דנין
ערלתו תמה מערלת שאינה תמה א"ל "מאי שמך קרנא א"ל יהא רנא
דתיפוק ליה קרנא בעיניה לסוף עייליה שמואל לביתיה אוכליה גהמא דשערי
וכסא דהרסנא ואשקיה שיכרא ולא אחוי ליה בית הכסא כי היכי דלישתלשל
לייט רב ואמר מאן דמצערן לא לוקמור ליה בני וכן הוה: כתנאי מנין למילה
שבאותו מקום נאמר כאן ערלתו ונאמר להלן ערלתו מה להלן דבר שעושה
פרי אף כאן דבר שעושה פרי דברי ר' יאשיהו ר' נתן אומר אינו צריך הרי הוא
אומר ועל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו מקום שניכר בין זכרות לנקבות
ת"ר יכותבין תפילין על גבי עור בהמה טהורה ועל גבי עור חיה טהורה ועל גבי
עור נבלות וטרפות שלהן ונכרכות בשערן ונתפרות בגינה והלכה למשה מסיני שהתפילין נכרכות בשערן
ונתפרות בגינה אבל אין כותבין לא על גבי עור בהמה טמאה ולא על גבי עור חיה טמאה ואינו צריך לומר על
גבי עור נבלה וטרפה שלהן ואין נכרכין בשערן ואין נתפרות בגינה וזו שאילה שאל "ביתוסי אחד את ר' יהושע
הגרסי מניין שאין כותבין תפילין על עור בהמה טמאה דכתיב למשל למה"ד לשיני בני אדם שנתחייבו הריגה
למלכות אחד הרגו מלך ואחד הרגו איספקליטורי אימה מהן משובתה היו אומר זה שחרגו מלך אלא מעתה יאכלו
אמר ליה היה אברה ילא תאכלו כל נבלה ואת אמותם יאכלו א"ל קאלום: מתני' אל תעשן הילמי בשבת
אבל